

Tilbygningen i 1976

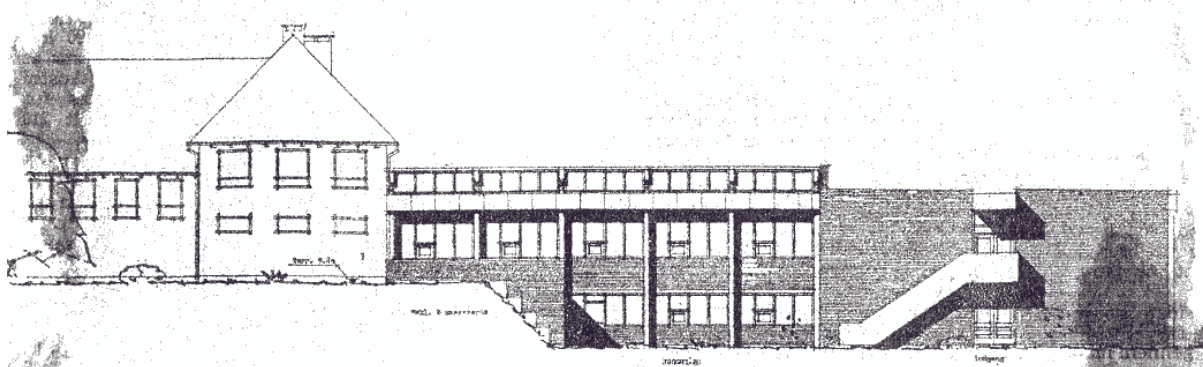
Skrevet 2005 af lærer Niels Nørgaard Nielsen.

I første halvdel af 1970'erne var elevtallet i skoledistriktet blevet så stort, at rammerne for skolen var blevet for snævre. To klasser på flere årgange medførte lokalemangel i almindelighed; og manglen på tidssvarende faglokaler var udtalt. Allerede i sommeren 1970 gjorde skolenævnet opmærksom på problemet, idet det henvendte sig til skolekommissionen med en anmodning om at foreslå kommunalbestyrelsen at lade udarbejde skitseprojekt til de nødvendige udvidelser. Som grund for henvendelsen anføres bl.a.:

1. I skoleåret 1970-71 anvendes biblioteket som almindeligt klasselokale.
2. Skolekøkkenet tages i brug til specialundervisning.
3. Beskyttelsesrummet indrettes midlertidigt til formningslokale.
4. Årgangene 65, 66 og 68 tegner til at der skal oprettes parallelklasser for disse hold.

Desuden gør skolenævnet opmærksom på at der er udbredt forældreønske om at få oprettet en børnehaveklasse i Øster Hornum.

Ting ta'r tid, der holdtes mange møder og der korresponderes flittigt og meningerne var mange. Lærerrådet og skolenævn luftede således i januar 1973 en løsning med en egentlig udflytning af skolen, så man kan få en skole i ét plan, som man anså for mere tidssvarende og pædagogisk rigtig. Samtidig havde man dog betænkeligheder ved en sådan løsning, da den ville indebære at undervisningen skulle forgå to steder, antagelig over en længere årrække. Nogle forpostfægtninger om evt. overbygning på skolen blev aldrig til realitetsdrøftelser; Suldrup havde allerede på det tidspunkt befæstet sin stilling som overbygnings-skole.

I januar 1975 var man nået så langt at arkitekt Eli Ringberg, Støvring, havde udarbejdet tegninger til en tilbygning på 2400 m² i to etager. De dominerende materialer var hvid eternit, beton og røde teglsten. I tilbygningen var planlagt nyt inspektørkontor, lærerværelse, fem normalklasser, to specialklasser, børnehaveklasse, sanglokale, ungdomslokale, formningslokale, mediatek og et lokale til lokalhistorisk samling. Det var planen at arbejdet skulle indledes 1. februar 1975 og afsluttes 1. april 1976.

Der blev afholdt licitation og summen af det billigste tilbud i hver delentreprise blev 3.555.630 kr. Efter en debat om, hvorvidt man i alle tilfælde skulle tage lavestbydende eller favorisere lokale håndværkere, besluttedes det at princippet om altid at tage lavestbydende skulle være gældende. Et vægtigt argument var, at hvis Støvring Kommune favoriserede egne håndværksmestre, ville disse nok blive diskrimineret i nabokommunerne i lignende tilfælde. Efter den debat kom murermester Henning Ditlev Pedersen (Øster Hornum) til at stå for murerarbejdet, tømrermester Ole Nørholt (Øster Hornum) for tømrerarbejdet og så fremdeles. De fleste af håndværksmestrene var fra kommunen, enkelte dog fra nabokommuner. Et enkelt firma, helt fra Århus, stod for ventilationsanlægget.

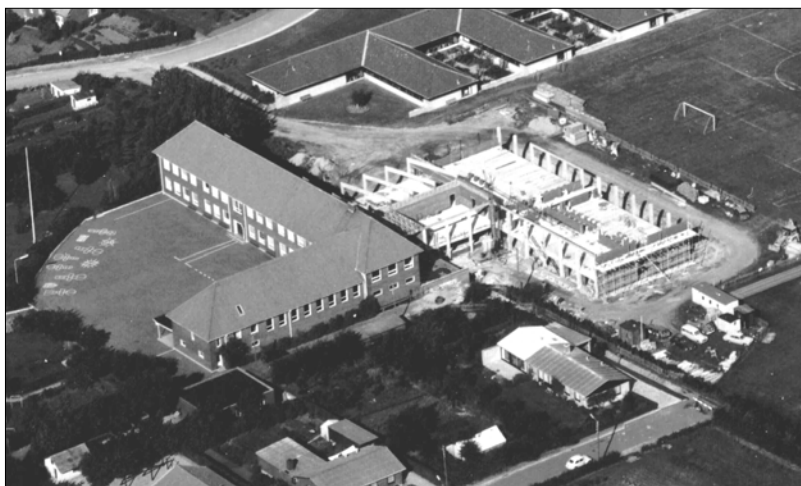
I april var muldjorden på byggegrunden fjernet og støbningen af fundamentet godt i gang. Arbejdet skred frem og 7. november blev der holdt rejsegilde, hvor der blev holdt taler som der bliver ved den slags lejligheder. Der var ros til arkitekten for tilbygningen, som både kulturudvalgsformand Henry Dollerup og murermester Henning Ditlev Pedersen mente passede fint ind i miljøet med de ældre sko-

lebygninger og det omgivende kvarter. Arkitekten, Eli Ringberg, fremhævede i sin tale, at det havde været en stor glæde at lærerråd og skolenævn havde været inddraget i planlægningen af tilbygningen fra første færd. Borgmester Peter Kvist beklagede at han havde haft den opgave at skulle være bussemand hvad det økonomiske angik. Han mente dog, at den store investering, der havde grebet dybt i kommunekassen, ville være en investering der bar frugter i form af gode betingelser for børnenes skolegang.

Måske var eleverne ikke draget så meget ind i planlægningen af den ny skole, men på det praktiske område bidrog de. Da den ny sportsplads var planeret, organiseredes store-sten-samle-dag, forstået på den måde at det store areal blev delt op i felter, og hvert felt skulle renses for sten, inden der blev sået græs. Det var en sjov og anderledes dag som stadig huskes. Resultatet var også værd at huske: En meget stor sportsplads med fodboldbane, håndboldbane, løbebane, springgrave til både højdespring og længdespring. Et stort fremskridt i forhold til før, da man var henvist til at benytte sportspladsen ved ØHI's klubhus.

Efter sommerferien 1976 og en mindre budgetoverskridelse var skolen klar til indvielse af tilbygningen. Byggeaktiviteten er dog ikke tilendebragt; der skulle nemlig også skiftes vinduer og males i den gamle fløj, anlægges parkeringsplads og idrætspladsen skulle færdiggøres. Sommeren havde været så tør, at græsset ikke rigtigt ville gro som planlagt.

”Flagalléen gennem Øster Hornum var sat, solen skinnede, og der blev talt, sunget og drukket kaffe og sodavand, da den nye tilbygning til Øster Hornum skole blev indviet i går på skoleårets første dag”, skrev Aalborg Stiftstidende om indvielsen af tilbygningen og fortsatte: ”Festlighederne begyndte i skolegården, hvor flaget blev hejst og elever og lærere sang fællessang. Derefter gik alle ind i den nye, smukke aula, hvor den officielle indvielse foregik med deltagelse af elever, lærere, byråd og indbudte gæster”.

Der var som ved rejsegildet en række taler: Byggeudvalgsformand Holger Børresen, borgmester Peter Kvist, kulturudvalgsformand Henry Dollerup, skolekommissionsformand Ib Volkert og skolenævnensformand Poul Pedersen. Alle talte om det vellykkede byggeforløb og udtalte ønsket om at byggeriet ville være til gavn og trivsel for børn, lærere og forældre.

En særlig hilsen var der til lokalhistorisk arkiv, der med bygningen fik velegnede lokaler. Formanden for lokalhistorisk forening Poul Christensen sagde: ” Vi er meget taknemmelige for det flotte lokale nedenunder. Der findes muligvis flottere skoler, men absolut ikke flottere lokalhistoriske arkiver”.

Aalborg Stiftstidende rundede sin omtale af dagen af med: ”Og efter at børnene tålmodigt havde hørt på alle talerne og havde klappet for også at være med i de taknemmelige ord, som blev sagt fra talerstolen, var der kaffe og rundstykker til de voksne i det nye lærerværelse, mens børnene fik sodavand. Senere fulgte hver klasselærer sine elever rundt på skolen, og senere på dagen og om aftenen var skolen åben for skoledistriktets beboere, som ledsaget af lærerne fik den nye bygning præsenteret.”

For eleverne var det dejligt med den megen plads der med et slag var blevet på skolen. Noget der gjorde stort indtryk var jo aulaen - tænk sig vi kunne være indendørs. Der var stillet borde op i lange rækker og hver årgang havde sin række. Når det var dårligt vejr måtte vi sidde der og spise madpakken. Billedet i aulaen vakte derimod både behag og forargelse, for ”hvad var det da for noget klatværk - det lignede jo ingenting”!

Børnehaveklassens start

Skrevet 2005 af børnehaveklasseleder Luise Klingenberg

I 1960/70'erne kom børnehaveklasserne til. I Støvring kommune var man begyndt på Bavnebakkeskolen og i Suldrup; nu skulle man også lave dette forsøg i Øster Hornum.

Chren Andersen, der var sekretariatschef i den nye kommune, havde jeg lært at kende da vi var flyttet til sognet i slutningen af 1970, og han gav et praj til Poul Pedersen, der var formand for skolenævnet. Han opsøgte mig og fik mig overtalt til at tage mine papirer med og kontakte Chren Andersen. Chren skulle samme aften til Skolekommissionsmøde og efter mødet på besøg hos lærer Juul. Han tog sin kone Birthe og mig med til mødet og også senere til besøget hos den musikkyndige lærer, som havde et musikrum med mange forskellige instrumenter, mest violiner. Det blev vældig fornøjeligt. På Skolekommissionsmødet var den ledende skoleinspektør Jens Mark også til stede. Jeg måtte gøre rede for min baggrund, min uddannelse og oversætte mine papirer som var på tysk. Jeg er fra Sydslesvig og er uddannet på Landesfachschule für Frauenberufe i Flensburg. Inden jeg kom her til sognet havde jeg arbejdet tre år i Essen i en børnehave, derefter et år i København i en børnehave. Så ville jeg prøve noget helt andet og arbejdede i fem år indenfor særforsorgen.

Jeg blev godkendt af kommissionen og blev nogle dage senere præsenteret for skolenævnet ved et møde på skolens lærerværelse på 1. sal i den gamle fløj. Proceduren var ikke helt efter reglerne, men da børnehaveklasser var noget nyt i landet og uddannelsen samme år var blevet forlænget med et år havde man ikke ansøgere til at beklæde jobbet, hvorfor jeg pludselig var i det.

Da skolen endnu ikke havde fået sin tilbygning og pladsen på skolen var trang, byggede kommunen en villa på Degnevang, hvor jeg med en ikke for stor portion penge fra 1. august 1971 skulle klæde dette hus på til det nye skoletiltag. Selve børnehaveklassen var en vinkelstue, et køkken og et bryggers som tjente som depot. En anden del af huset var indrettet til skolestue og et mindre rum tjente for eksempel som "specialundervisningsrum". Jeg blev taget med på råd af murermester Henning Ditlev Pedersen, da der skulle vælges kakler til toiletterne. Efter et af disse byggemøder blev jeg inviteret med hjem til middag hos Hennings kone Bodil, som havde pandekager og sødsuppe til os. Med hensyn til indkøb af møbler blev jeg bedt om at handle lokalt hvis det var muligt. Således blev der indkøbt et par skabe i "kramkisten" hos "Møbelhandler Svendsen". (Chren Andersens udtryk: "Møbelsvindler Hansen"). Disse er endnu i brug i SFO.

Fra Degnevang gik der langs med huset en flisebelagt sti med en trappe ned til skolens tilkørsel og skolegården. 1. oktober kunne jeg så lukke op, den første dag assisteret af Else Dollerup og Bodil Pedersen, som hjalp til med det praktiske. Der var jo nok at tage vare på og finde ud af for både mig selv, men også for børn og forældre.

Man skulle jo nu til at finde ud af hvad det hele gik ud på, og der var skepsis både hos forældre, men også hos lærerne, der kunne føle at der nu måske forsvandt noget at det sjove fra det første skoleår, nu da jeg skulle have børnene i indskoling. Lærernes skepsis forsvandt dog ret hurtigt, da de oplevede at børnene blev mere skoleparate efter et år i børnehaveklassen. Det var heller ikke alle forældre der tog mod tilbudet om at kunne få deres børn i børnehaveklasse.

Hverdagen dengang var også anderledes; der var ikke så mange udearbejde kvinder, så børnehaveklassen var ikke at betragte som et tilbud om børnepasning. Af hensyn til de små børn blev begyndelsestidspunktet da også lagt til anden skoletime og da klassen voksede, så måtte vi have to børnehaveklasser, der skulle fungere i forlængelse af hinanden – altså et formiddagshold tre timer og et eftermiddagshold. Skoleinspektør Sørensen fandt at man af hensyn til en retfærdig fordeling skulle bytte tider midtvejs i skoleåret. Det gav ikke mindre end fire forskellige skolestarttidspunkter i løbet af året, men ikke nok med det, der var dengang også den skik at man begyndte skoledagen en time tidligere i sommerhalvåret. De fleste forældre ville selvfølgelig helst have at børnene kom af sted fra morgenstunden; så kunne børnene komme i skoletøjet fra morgenstunden.

På den tid sagde skoleloven at den 23. elev udløste en klassesdeling. Det første år var der tilmeldt 23 elever og hvad gør man så når der ikke er lokaler til rådighed? Der blev aftalt med forældrene at et barn på skift skulle holde fri en dag, således var der kun 22 elever i klassen! Det gik også igennem. Familien Sørensen havde på det tidspunkt en ung pige i familiepleje. Hun blev min første ”pædagog-medhjælper”. Året efter blev der to klasser og Mary Nesgaard blev ansat.

Skolens forhold var som nævnt meget trange, så ret snart måtte man til at tænke på en udvidelse af bygningen så man kunne få tidssvarende faglokaler, bedre plads, og også få børnehaveklassen i hus, hvor den jo naturligt måtte høre hjemme, dersom der skulle være en mening i dette pædagogiske tiltag.

Så blev der bygget til skolen og den kunne genindvies i 1976. Tilbygningen var i starten projekteret et afsnit større, med to børnehaveklasser og et ungdomsskolerum. Det afsnit blev strøget og derved fik børnehaveklassen et godt stort rum med ekstra legerum, depot og et rum der fungerede som specialundervisningsrum eller i nogle år som grupperum og legerum, kaldet ”det bagerste” rum. Mary Nesgaard og jeg fik frie hænder med hensyn til indretningen af rummet. Vi tog udgangspunkt i Aalborg Seminarskoles nye børnehaveklasse, som var bygget af utroligt lækre materialer. De samme materialer måtte vi ikke bruge, men rumopdelingen gik igennem. Vi fik velkvalificeret hjælp af fru Nesgaards mand, Villy Nesgaard til denne indretning.

Det blev for mit vedkommende til knap 30 år på stedet, hvor jeg fik kontakt med mange mennesker, børn, deres forældre, kolleger i børnehaveklasse, lærere, pædagoger i fritidsordningen og børnehaven. Der har været meget at forholde sig til af gode og mindre gode ting, dog mest af det gode. Jeg har haft et godt arbejdsliv på skolen.

Ansættelse i 1978

Skrevet 2004 af lærer Niels Nørgaard Nielsen.

Da jeg i foråret 1978 var ved at afslutte min læreruddannelse og ønskede ansættelse på Øster Hornum Skole, var der en indviklet procedure at skulle igennem. Jeg så annoncen med stillingsopslaget i Folkeskolen først i maj og syntes, indholdet lød spændende. Skolens størrelse lød tiltalende, fagene, først og fremmest formning, som var mit liniefag, passede til det jeg gerne ville beskæftige mig med og sidst, men nok ikke mindst, var skolen indenfor en radius af 25 km fra Aalborg, hvor min kæreste Trine på det tidspunkt læste musik på AUC.

Jeg ringede derfor fra Nr. Nissum seminariums mønttelefon til skoleleder Henry Sørensen. Han uddybede stillingsannoncens ordlyd og jeg fik fortalt lidt om, hvem jeg var og hvilke fag jeg gerne ville undervise i. Samtalen må have gået rimeligt godt, for den resulterede i, at jeg blev inviteret til at komme og kigge på skolen.

På den aftalte dag startede jeg min gamle røde Morris 1000 og kørte mod Øster Hornum, hvor jeg vist aldrig før havde været. Husker stadig som var det i går, da byen dukkede frem efter det sidste sving på vejen fra Nibe; skolen som stor rød bygning højt til venstre og kirken på sin bakke til højre med nogle få huse synlige imellem.

Jeg kørte op til skolen og svingede ind i skolegården på det aftalte tidspunkt. Henry Sørensen var på pletten og bød velkommen med et fast håndtryk og et lunt udtryk i de livlige øjne. Vi gik derefter en rundtur på skolen, som Sørensen fortalte engageret om. Om skolens faglokaler, skolens hverdag, skolens personale, om sit syn på rygningens vederstyggeligheder og om det samfund skolen var en del af. Foredraget bar tydeligt præg af at han var stolt af sin skole, som han havde jo selv været skoleleder for, både da den blev etableret som centralskole og i 1976, da den ny fløj blev taget i brug. Efter endt rundgang satte vi os ind på skolens kontor, hvor vi snakkede videre, nok mest om hvad jeg var for en størrelse og hvad jeg gerne ville undervise i. Jeg blev herefter udstyret med en liste over skolenævnets medlemmer, deres adresser samt anvisninger på hvordan jeg fandt frem til dem. Jeg skulle så opsøge hver enkelt af dem, så de på absolut hjemmebane kunne danne sig et indtryk af den håbefulde ansøger.

Den første jeg fandt frem til var Ellen Larsen, der boede tæt på kirken. Der var kaffe og småkager på bordet og en venlig spørger ind til, hvad jeg var for én, hvad jeg gerne ville undervise i og hvordan jeg ellers forestillede mig at fungere som lærer på en skole som Øster Hornums. Jeg syntes selv snakken gik fint, så derfra tog jeg op på Østervang, hvor jeg skulle finde kørelærer Henning Adamsen. Også her var der kaffe på kanden. Trods Adamsens dårlige hørelse gik snakken også her rimeligt, selvom jeg klart fornemmede at jeg i indstilling og fremtoning nok ikke lige var hans kop the. Efter den snak fejlede optimismen stadig ikke noget.

Den sidste jeg fandt frem til var skolenævnets formand, gårdejer Poul Pedersen i Molbjerg. Her blev jeg også beværtet med kaffe. Poul Pedersen talte nok mere om sit eget syn på dette og hint end han spurgte ind til hvad jeg ville på skolen. Navnlige fortalte han meget om sit netop påbegyndte arbejde som byrådsmedlem for Venstre, så da audiensen ca. tre kvarter senere var slut og jeg lempet ud af døren, var jeg sikker på at her var vist ikke noget at komme efter; jeg gennemgik i tankerne hvilke ledige stillinger, der ellers havde været i det sidste nummer af Folkeskolen. Der må have været et par skolenævnetsmedlemmer mere, men enten var de ikke hjemme, eller også kunne jeg ikke finde frem til dem. Jeg fik i hvert fald ikke snakket med dem.

Tilbage på skolen aflagde jeg rapport til Henry Sørensen. Aftalen blev, at jeg skulle ringe til ham igen dagen efter for at høre, om jeg ville blive indkaldt til egentlig ansættelsessamtale. Som aftalt ringede jeg dagen efter, og Henry Sørensens besked var, at jeg blev indkaldt til ansættelsessamtale få dage senere.

På dagen startede jeg igen min trofaste gamle Morris 1000 og kørte mod Øster Hornum. Jeg kom i god tid og benyttede lejligheden til at kigge mig om i byen og i omegnen, som på den dejlige forårsdag tog sig ud fra sin allerbedste side. Kort inden det fastsatte tidspunkt satte jeg mig i græsset på en gravhøj ved Hæsum, røg en King's og tænkte igennem, hvad der skulle siges, da jeg var klar over, jeg gerne ville have arbejdet på skolen. Derfor gjaldt det om at være så velforberedt og afklaret som muligt.

Øster Hornum Skole set fra luften 1980

På skolen var Sørensen på sit kontor. Han orienterede mig kort om proceduren, hvorefter vi gik ind på lærerværelset hvor det samlede skolenævn og lærerrådsformanden sad om bordet. Jeg præsenterede mig og hilste rundt på forsamlingen. Jeg blev bænket, fik en kop kaffe, hvorefter jeg fortalte lidt om mine fag og kort om min baggrund og hvorfor jeg ønskede ansættelse netop på Øster Hornum Skole. Der blev spurgt ind til forskelligt; om samarbejde med forældre, om syn på undervisning og skole, om jeg kunne tænke mig at bo i Øster Hornum og sikkert meget mere som nu er glemt. Et spørgsmål om, hvorvidt jeg kunne tænke mig at blive leder i

FDF fik Sørensen meget behændigt ledt ud på et sidespor, da det jo ikke havde noget med ansættelse på skolen at gøre. Da ingen havde mere at spørge om, blev jeg anbragt på kontoret og udstyret med en mappe, indeholdende forskellige papirer om skolen.

Det var vist ikke meget jeg læste i dem, endsige opfattede, da jeg var mere optaget af, hvad skolenævnet måtte komme frem til. Et kvarters tid senere blev jeg kaldt ind igen og fik besked om, at jeg var indstillet til ansættelse som timelærer, selvom nogen nok mente at knægten med sine 23 år var noget

grøn. Jeg takkede og blev af Henry Sørensen inviteret til at spise aftensmad sammen med ham og familien i skolelederboligen.

Der blev under måltidet snakket om mange praktiske ting i anledning af at flytte til Øster Hornum. Da det for skolenævn og Sørensen var meget om at gøre at jeg kom til at bo i byen, lovede han at undersøge hvilke muligheder der var for at leje boliger i byen. Sørensen holdt ord. Han fandt frem til at fra september var den gamle mejeribestyrerbolig ledig. Indtil da kunne jeg leje det meste af den forhenværende pedelbolig på skolen i juli og august. Den blev godt nok benyttet af FDF'erne, men de kunne godt undvære den så længe. I de sidste dage af juni flyttede jeg, Trine og vores hund så ind på selve skolen. Der blev gjort meget for at man som ny lærer følte sig velkommen og blev en del af det lokale samfund.

Øster Hornum Skole, 1981 til 1991

Skrevet 2004 af skoleleder Flemming Retbøll.

"Hvad får dig til at søge til Øster Hornum?" - var det første spørgsmål jeg fik stillet, da jeg 17. november 1980 var til ansættelsessamtale med den samlede Skolekommission på Støvring Rådhus. Det var skolens patron, Henning Ditlev, der stillede spørgsmålet. Skolens størrelse - det solide børnetal - de velholdte bygninger - den gode modtagelse af Skolenævnet medlemmer og de få lærere, som jeg havde mødt. Og måske flere andre ting, som jeg har glemt i dag. Samtalen gik nogenlunde. Kommissionens medlemmer var ikke enige. Nogle pegede på kandidat A - andre på kandidat B. Og endelig kom de frem til et kompromis - mig. Da Bjarne Steen, skoledirektøren ringede hjem til mig for at fortælle den glædelige nyhed - følte jeg, at virkeligheden overgik fantasien og alle forhåbninger.

Første skoledag i januar 1981 var ikke så behagelig - men det skyldtes udelukkende den verserende snestorm. Modtagelsen af mig og min kone Åse var meget hjertelig. Varme ord og stirrende blikke var det første indtryk. Næste dag tog snestormen til og frostgraderne kom et stykke under de 20. Bilen ville ikke starte. Der var omkring 40 km til den nye skole. Falck havde travlt, og jeg måtte melde afbud til den første rigtige arbejdsdag. Det mest pinlige, der kunne ske. Men jeg ville af sted og ankom til skolen ved 14³⁰ da de fleste var gået hjem. Snestormen ville ikke høre op, så Skolenævnets formanden Finn Svendsen tog mig med til sit hjem lidt uden for byen, her kunne jeg overnatte.

Så fik jeg gang i skolelivet - og lærte lærere og børn at kende og de mig. Jeg følte alle accepterede mig og respekterede mig, det gjorde mit arbejdsliv let. Bjarne Steen var en god Skoledirektør. Han stod for en fri styring af skolevæsenet. Når bare man holdt sig indenfor lovens og byrådets rammer - så var meget tilladt. Svend-Erik Jensen, der var lærerrådsformand, var god til på forhånd at orientere mig om, hvad lærerne gik og tænkte og mente om det ene eller det andet. Det holdt som regel stik.

Vi fik indført et par nye ting i skolelivet: Hyggelig morgensang og en praktisk P-fagsordning, hvor børnene i højere grad end normalt var med til at bestemme indholdet af undervisningens form og indhold.

Og en gang om året kom Henning Ditlev som skolepatron og kiggede bygningen efter. Hans trænede blik spottede meget hurtigt eventuelle fejl og mangler i murværket. Skolen gik sin vante og gode gang - følte jeg.

Men så begyndte mine skoleleder-kolleger at rejse. Suldrups Niels Peter Carlsen flyttede til Viborg. Karensmindekolens Svend Møller blev Firma-idrætskonsulent i Svendborg. Årestrups Uffe Thomsen fik anden stilling, vistnok på Fyn. Og Bjarne Steen blev kommunaldirektør i Rønde. Det var en skam.

Den nye direktør Jens Nørgaard kom med et positivt udgangspunkt. Men det viste sig nu, at man ikke skulle være for uenig med ham. Det kunne give kedelige konsekvenser: Så kunne der være nogle ting, som lige pludseligt ikke kunne lade sig gøre. En af de ting, som gjorde skolelivet lidt svært - var indførslen af SFO - Skolefritidsordningen. Hidtil havde der været et fritidshjem i tilknytning til skolen. Det var placeret i et nabohus; der hvor Børnehaveklassen i sin tid startede. Fritidshjemmet førte sin egen eksistens uden ønske om samarbejde med skolen, hvilket ikke var hensigtsmæssigt. Jens Nørre-

gaard udså sig straks Lokalhistorisk Arkiv som værende velegnet. Trods mine og lærernes protester, hjalp det ikke meget. SFO skulle der til og den skulle placeres på skolen, det gamle fritidshjem sælges så der kunne komme penge i kommunekassen. Der kunne højst blive tale om nogle andre lokaler, der så kunne tages i brug til det. "Men dem ville vil jo så komme til at mangle", var vores argument. "Børnetallet falder" var hans modargument. Og det viste sig da også, at byrådet jo havde besluttet, at der skulle etableres en SFO ved og på skolen. Så der var ikke noget at gøre. Det blev så i underetagen i den nyere fløj fra 1976. Dette indebar at skolens store og velindrettede bibliotek måtte flytte til væsentlig mindre lokaler ovenpå. Samme skæbne overgik musiklokalet og en del af idrætspladsen, hvor SFO'en krævede egen legeplads etableret. For skolen som undervisningsinstitution et klart tilbageskridt.

I de sidste år på Øster Hornum skole arbejdede jeg i min fritid med radio: Nordjyllands Radio, og da TV-Nord startede op i 1989, blev det der hvor min fritid blev brugt. Men det passede ikke sammen: Skolearbejde og TV-arbejde. Derfor fik jeg orlov fra skolevæsenet i 1990 og samtidigt en kontrakt på TV-Nord. Skoleorloven var der nu ikke meget ved. For Jens Nørgaard havde snedigt omplaceret Årestrups Ole Pedersen i min stol. Så kunne jeg komme til Årestrup, hvis jeg skulle finde på at vende tilbage. Danmarks Skolelederforening syntes ikke det var moralsk rigtigt, men kunne ikke gøre noget. Jeg måtte finde mig i det - selvom jeg betragtede behandlingen som en svinestreg.

Men afskeden blev heldigvis ikke bitter. Dertil var der så mange gode lærer-kolleger og skolenævnfolk, som til afskedsfesten i juni 91 – gjorde aftenen festlig og uforglemmelig. Sjove sange og varme taler fra kolleger, som jeg ikke havde forventet ville udtrykke sig den dag, gjorde afslutningen på min Øster Hornum æra til en Happy End.

Tak for det - og tak for 10 dejlige år, som jeg altid mindes med varme og glæde.

Fritteren

Skrevet af Maria Glüsing 2005, leder af "Fritteren" 1989 - 1994

D. 1. august 1989 var en historisk dag for Øster Hornum skole. "Fritteren" som var et almindeligt fritidshjem, blev integreret på skolen, og dermed omdøbt til skolefritidsordning. Jeg må indrømme, at det var med en vis skepsis, at vi som personale flyttede over på skolen.

Naturligvis er det heller ikke gnidningsløst at flytte to forskellige "kulturer" i samme hus, men alle omstændigheder til trods, må jeg sige at det gik over al forventning.

Rent faktisk fik vi rigtig mange positive oplevelser ved at være så tæt på hinanden. "Kulturerne" blev blandet lidt, vi lærte hinanden bedre at kende og fik dermed en større forståelse og indsigt i hinandens arbejde – og det er jo aldrig ringe.

Vi fik et rigtig godt samarbejde med de enkelte klasselærere om de børn vi havde til fælles, et samarbejde der blev meget konstruktivt og helt sikkert blev til gavn for både børn og forældre. Det, at vi var i samme hus, gjorde at det blev meget nemmere lige at give små beskeder til hinanden, alt sammen noget som gavnede eleverne, og lettede arbejdsgangen for os selv.

Så sagt på godt jysk: Det var slet ikke så ringe endda!

Øster Hornum skole, 1990 til 2004:

Skrevet 2005 af skoleleder Ole Engel Pedersen.

Ved dannelsen af Støvring kommune havde byrådet stillet befolkningen i udsigt, at der ikke skulle ske ændringer i skolestrukturene i lokalområderne medmindre borgerne ønskede ændringer. I 1989 drøftede forældrene ved Gravlev skole intenst skolens fremtid. Der var efter en del forældres opfattelse for få børn i årgangene til at skabe tilstrækkelige udfordringer og den økonomiske styringsmodel som kommunen benyttede, gav også problemer i forbindelse med det lave børnetal.

Jeg var skoleleder på Årestrup skole, som havde en del flere børn end Gravlev, men problemstillingerne der var de samme om end i mindre målestok. I den sidste fase af diskussionerne om nedlæggelse af Gravlev skole valgte forældrene, at Gravlevs elever for fremtiden skulle gå på Karensminde skolen i Støvring i stedet for på Årestrup skole. En løsning som de tidligere havde argumenteret for. Jeg havde håbet på et større børnetal og dermed bedre muligheder for Årestrup skole og forudså at det i de næste år ville blive problematisk at drive en tidssvarende skole. Min efterfølgende beslutning blev derfor at søge et nyt job på en større skole.

Under en samtale med skoledirektør Jens Nørgaard kunne jeg fortælle, at der ville blive indhentet udtalelse fra ham i forbindelse med at jeg ønskede et jobskifte. Som svar på det fortalte han, at den daværende skoleleder på Øster Hornum skole stoppede om kort tid, og han spurgte om jeg var interesseret i at blive forflyttet til Øster Hornum skole. Jeg sagde ja til tilbuddet på betingelse af at skolebestyrelsen fandt denne løsning tilfredsstillende. Til min glæde blev jeg budt velkommen og havde min første arbejdsdag på skolen den 1. april 1990.

I 1988 blev skolens funktion, at uddanne børnene, udvidet til også at skulle være et fritids og pasningstilbud til børnene i deres fritid. Derfor var en biblioteksafdeling i den nye fløj, opført i 1976, blevet inddraget til skolefritidsordning, og da der i forbindelse med byggeriet ikke var skabt de ideelle rammer for faglokaler, gav det naturligvis nogle problemer som skulle løses. I den nye aula, som var skolens centrum, blev der indrettet bibliotek og arbejdspladser til børnene. Det var en løsning som var rigtig i forhold til de ændringer og udviklinger som undervisningen i folkeskolen gennemgik i disse år. Der blev samtidig rokeret rundt med bl.a. sløjdløkkale og musiklokale; løsninger som ikke var ideelle i forhold til tidens krav til undervisningslokaler.

Lokalerne i den ”gamle fløj” fra 1955 er der ikke sket væsentlige ændringer i, og de må betegnes som ikke tidssvarende i forhold til undervisningskravene, der stilles nu. Dog er der kompenseret lidt ved at indrette arbejdspladser for eleverne på gangarealerne, i form af de såkaldte klapborde. Der er derfor meget positivt, at Støvring kommune i samarbejde med skolen har lavet en renoveringsplan, som moderniserer ”den gamle fløj” og skaber tidssvarende faglokaler i den ”nye fløj”.

I mine år på Øster Hornum skole har jeg haft den store glæde at personalet altid meget aktivt og positivt har arbejdet for at udvikle skolen til gavn for børnenes hverdag og undervisning. Udvikling i den rigtige retning skabes af lærere og pædagoger, som er engagerede i deres arbejde. Dette har været kendetegnende for skolens hverdag og undervisning.

Støvring kommune har udlagt ansvaret for den enkelte skoles drift til skoleledelsen samtidig med at den økonomiske ramme er beregnet ud fra et fast beløb for hvert barn. I det råderum skal skolens leder i samarbejde med skolebestyrelse og personale styre skolens drift og hverdag. Børnetallet på Øster Hornum skole samlet og fordelt på årgangene bevirker, at der har været et råderum som gjorde det muligt at arbejde med forskellige modeller for klasse- og holddannelser til gavn for undervisningen og det enkelte barn. Samtidig har der været et positivt medspil fra skolens forældre, der altid har vist stor tillid til at skolen forsøgte at løse dens opgave på en god måde til gavn for netop deres barn. En tillid som er meget afsmittende på den måde, som børnene oplever deres skolegang på.

Da jeg i sommeren 2004 besluttede mig for at slutte mit arbejde på Øster Hornum skole og lade mig pensionere, stod jeg i skolegården og kunne tænke tilbage på nogle gode år, men mindedes samtidig et besøg som min far og jeg aflagde hos Henry Sørensen i 1956. Min far og Sørensen var kollegaer. Jeg stod i skolegården og så på den for mig imponerende flotte skolebygning. Vi blev vist rundt og det var en stor oplevelse for mig. Jeg havde dengang ikke fantasi til at drømme om at jeg på et tidspunkt skulle få ansvaret for dette sted. Samme sted kunne jeg i 2004 samtidig se, at den solide bygning trængte til at der blev gennemført den af kommunen lovede renovering til gavn for skolens dagligliv og undervisning.

Øster Hornum skole 2004

Skrevet 2005 af skoleleder Torben Rune

Efter nogle år som lærer i Sejlflod Kommune og efterfølgende et par år som IT-koordinator i Hadsund, havde jeg efterhånden fundet ud af, at jeg nok gik rundt med en lille skoleleder i maven. Efter at have sonderet terrænet for ledige stillinger, faldt jeg over et genopslag fra Sønderup skole i Støvring Kommune.

Jeg kendte ikke det store til Støvring Kommune - faktisk kunne min viden begrænses til at omfatte frakørsel Syd og Nord på motorvejen, så jeg ringede til daværende forvaltningschef Ulla Agerskov og fik en snak om stillingen. Hun talte varmt og længe om Støvring Kommunes skolevæsen, og da jeg i forvejen kendte en af skolelederne i Kommunen, som også talte for at jeg skulle søge stillingen, besluttede jeg mig for at tage til Sønderup og se stedet.

En tåget februardag (MEGET tåget) 2003 besøgte jeg så skolen og fik et indtryk at et lille hyggeligt sted med en gruppe dybt engagerede lærere og pædagoger, som havde et syn på læring, der stemte meget godt overens med mit eget, så jeg besluttede jeg mig for at prøve lykken.

Jeg søgte, kom til samtale og var så heldig at blive tilbudt stillingen, og således var jeg blevet skoleleder. Glæden varede dog kort, for allerede efter ganske få uger i stolen blev der etableret en arbejdsgruppe, der skulle analysere skolestrukturen i mit hjørne af Kommunen. Det betød, at vi skulle i gang

med at se på alternative muligheder for organisering, herunder skolelukning, fælles ledelse eller øget samarbejde mellem flere skoler. Enden på det arbejde blev en lukning af Aarestrup skole pr. 1.8.2005, og etablering af fælles ledelse mellem Suldrup, Kirketerp og Sønderup skole pr. 1.8.2004.

Det betød, at Kommunen pludselig havde en leder i overskud (de daværende ledere i Kirketerp og Aarestrup havde i mellemtiden lugtet luntet og søgt nye stillinger), og jeg imødeså derfor et ganske spændende forår og sommer, hvor jeg ikke anede hvilket arbejde jeg skulle have efter sommerferien – eller om jeg i det hele taget havde et.

Nu ville skæbnen det heldigvis således, at Ole E. Pedersen i et stykke tid havde tumlet med tanken om at få lidt mere tid til sine mange private gøremål, og efter en række møder mellem de involverede parter, faldt det endeligt på plads, at jeg ville få tilbudt Oles plads som skoleleder på Øster Hornum skole pr. 1.8.2005. Aftalen blev dog først endeligt konfirmeret et godt stykke inde i sommerferien, så jeg imødeså med spænding min debut på skolen efter denne noget turbulente ”overførsel”. En spænding blandet med en lille smule ængstelse, for jeg følte det som en stor udfordring at skulle efterfølge Ole, som jo havde været en leder, der havde levet med skolen i mange år, og som havde udviklet skolen til et sted, hvor personalet tager ansvar og arbejder aktivt og positivt for at udvikle skolen til gavn for eleverne. Ville jeg kunne finde mine egne ben på stedet, eller ville jeg blive ”løbet over ende” af den eksisterende kultur?

Skoleleder Torben Rune synger for på ”I Øster stiger solen op”, mens Niels Nørgaard Nielsen spiller violin ved skolens jubilæum 2005

Min ængstelse kunne dog hurtigt manes i jorden. Jeg blev taget rigtigt godt imod, og personalet og jeg fandt hurtigt hinanden og kunne fortsætte arbejdet med at gøre skolen til et godt sted at være - og lære. Første udfordring var færdiggørelsen af skolens ny to-årige kontrakt, hvor vi fik formuleret en række indsatsområder for årene 2005 og 2006. Områder der bl.a. handler om evaluering, tidlig læsehjælp, bredt samarbejde mellem byens andre institutioner og styrkelse af den interne brug af IT blandt personalet.

Et andet stort udviklingsområde, der er sat i søen i 2005, er en ny indskolingsmodel, der betyder en helt anden måde at organisere arbejdet i 0. – 3. klasse på, og som bygger videre på den tradition for lærer-pædagog-samarbejde, der er her på stedet. Alt i alt et år præget af en god ”holdånd” og et konstruktivt samarbejde omkring den komplekse opgave, det er at drive skole i en tid, hvor alles øjne er rettet mod folkeskolen og dens evne til at løfte opgaven med at ruste eleverne til tidens - og fremtidens krav om høj faglighed og brede sociale kompetencer. En opgave jeg er sikker på, at Øster Hornum skole også fremover vil løse på bedste vis.